

Csillag Tamás

Eszter!

Nem éreztem mást, csak klórszagot.
Tiszta a csempe, tiszta, tiszta.
Betoltak a folyosóról,
betoltak epidurálisra,

s csak akkor döbrentem rá,
mennyire szerethetlek,
amikor már üres volt az előkészítő szoba,
nem is integethettem utánad,
nem volt idő, csak a klórszagú
csempék szimmetriája
meg az a poharas kávé,
ami égette a kezem,

amikor eltoltak epidurálisra,
nem szólt nekem senki,
ültem az utazótáskád tanúhegye mellett,
pedig tudod, hogy utálom,
ha nem mehetek a dolgok elé,

elvittem a cuccokat, hogy valami legyen,
át a felmosott folyosón
a kórterembe, majd vissza, át klórszagon,
ahol leszel, mutatta a lábnyom –
csak oda kell találnom.

Hószín vánkoston

Csendem körülvesz, mindenhol ott lapít,
nézem körmeid sápadt félholdjait.
Hiába kértelek: gyönyörű! maradj
szemöldököm barna lugasa alatt,

elmentél, s most muszájból győznöm kéne,
belefulladni fojtó lámpafénybe,
vagy tagadni istent, magamat, téged;
hószín vánkoston világító véred.

